

⁸Ezt mondja az ÚR: A kegyelem idején meghallgatlak, a szabadulás napján megsegítelek. Megőrizlek és megajándékozom általad szövetségemmel népemet, hogy te állítsd helyre az országot, és oszd szét az elpusztult örökséget. ⁹Mondd a foglyoknak: Jöjjetek ki! A sötétségben levőknek: Gyertek a napvilágra! Útközben lesz mit enniük, még a kopár hegyeken is lesz legelőjük. ¹⁰Nem éheznek és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az terelgeti őket, aki könyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizekhez.

Kedves Testvéreim!

Az okostelefonoknak van egy funkciója, amelyben megnézhetjük, hogy mennyi ideig használtuk a készüléket, azon belül pedig melyik alkalmazásokat nyitottuk meg. Sok-sok perc, akár órák mennek el azzal egy-egy nap, hogy ezt a mára már teljesen általánossá vált eszközt használjuk. Telefonnak nevezzük, pedig a telefon, ha az általános használati szokásokat nézzük, akkor egyáltalán nem az alapfunkciója a készüléknek. Bár a kapcsolattartás még mindig az elsők közt van, de a hanghívások száma kevesebb, mint az üzenetek küldözgetése. Van, akinek munkaeszköz, de bankkártyaként és utazási bérletként egyaránt tud funkcionálni. Az egyik legtöbbit használt funkció a fényképezőképek, de meg tudjuk tervezni az utazásainkat, térképen tudjuk követni, hol járunk. Játékok milliói közül választhatunk, de letölthetünk rá több száz nyelven Bibliát, olvashatóak az útmutató igéi, de még az evangélikus énekeskönyvet is kezünkbe tudjuk venni általa. Az említett és egyéb funkciók miatt napi több óra az átlagos telefonhasználat. Persze a statisztikák kitérnek arra is, hogy a többség szerint ezzel semmi baj nincs, főleg a fiatalabbak, akik kezében mindig ott látjuk az okoseszközt, sokkal tudatosabban használják például, mint az idősebbek.

Bár úgy tűnhet, mégsem a telefonok mellett szeretnék kampányolni. Arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy bár sok hasznos funkciója van egy telefonnak, ugyanakkor, talán éppen ez által átveszi az irányítást sokak élete fölött. Napi 2-3 órát tölt egy átlag magyar a készülékével, aki munkára is használja még többet.

De mennyi időt töltünk az Istennel?

Advent van, ami nem egyszerűen a karácsonyt megelőző időszak, hanem önállóan is jól megállja a helyét. Egy bőjti idő, egy olyan idő, amikor az ember egy kis lélegzethez juthat.

A héten egy látogatás miatt kiléptem a smoghatár fölé, kb. egy órát töltöttem a viszonylag tiszta levegőn, ami egy fantasztikus felüdülés volt. Nem csak a testünknek, a lelkünknek is szüksége van erre a felüdülésre. És a szemünknek is. Advent első vasárnapján, az egyházi év első napján, kezdjük újat, tegyünk újévi fogadalmat. Emeljük fel szemeinket a mobiltelefonokról, egyéb monitorokról, beleértve a tévékészüléket is, amelyről most nem ejtettem szót, talán elég, ha azt mondom, hogy az idősebb generáció, abból a néhány órából, amit nem a mobiljával tölt, azt a tévével pótolja.

De, az embernek mindig kell a szemét valamin legettetni, ezért alternatív megoldásként azt javaslom figyeljünk, nézzünk Istenre.

Mai igénkben Ézsaiás próféta könyvéből egy olyan rész áll előttünk, amelyben a fogságban élő zsidó nép egy ígéretet kap arra, hogy el fog jönni egy vezető, egy uralkodó – ahogy ők mondták, a messiás, aki, mint egykor Mózes tette az Egyiptomból való kivonuláskor, pásztorolja, terelgeti, jó irányba állítja a népet, és visszavezeti őket az ígéret földjére. A zsidó nép ekkor a babiloni fogságban van, tehát elhurcolták őket, és várják, hogy eljöjjön az, akit Isten megígért. Amikor a próféta szájából elhangzik: ⁸Ezt mondja az ÚR: A kegyelem idején meghallgatlak, a szabadulás napján megsegítelek. Megőrizlek és megajándékozom általad szövetségemmel népemet, hogy te állítsd helyre az országot, és oszd szét az elpusztult örökséget. Amikor ez elhangzik, akkor talán maga a próféta is úgy gondolta, hogy ő lesz a kiválasztott, akit Isten arra rendelt, hogy vezető legyen. De Isten terve más volt, és az üzenete is másra vonatkozott, amit akkor nem láttak, nem láthattak.

Ma már tudjuk, hogy Jézusról beszélt Isten. Neki mondja:

⁹Mondd a foglyoknak: Jöjjetek ki! A sötétségben levőknek: Gyertek a napvilágra!

Az oltár előtti igében nem véletlenül szerepel a jeruzsálemi bevonulás története. Nem tévedtünk el, karácsony jön és nem húsvét, de advent első vasárnapjának üzenete ez: Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas. A szabadító király, akit annyira vártak a zsidóságban, egy számárháton vonul be, hogy elfoglalja dicsősége trónját, a golgotai keresztet. Aki rá néz, megmenekül. Mint egykor a zsidó nép a pusztai vándorlás során, ha felnézett az oszlopra tűzött érc kígyóra, akkor nem halt bele a büntetésként rájuk küldött csapásba.

Jézusra nézni. Őt követni.

⁹Mondd a foglyoknak: Jöjjetek ki! A sötétségben levőknek: Gyertek a napvilágra!

A gyerekek természetesen szeretnek a tévé előtt ülni, és nézni a meséket. Ha nem lenne szülői kontroll, akkor órák hosszán keresztül tudnák ezt művelni. Persze mi is tapasztaljuk, ha túl sokat nézik a monitort,

akkor rengeteg feszültség gyülemlik fel bennük. Nem tudják feldolgozni azt a sok képet, amit látnak. Ilyenkor rosszat álmodnak, vagy agresszívvá válnak.

Hogy ezt megelőzzük egy ponton megálljt parancsolunk nekik. Nem fogadják ezt kitörő örömmel, mi pedig próbáljuk rávenni őket, hogy öltözzenek, menjünk le az udvarra. Persze jön a durcáskodás, megmakacsolják magukat, sírnak és tiltakoznak. A kicsit erősebb szülői beavatkozás hatására aztán elindulunk, és az udvar egyszerre varázslatos világgá változik, ahol az addig mozdulatlanul, szemeiket mereven a monitorra szegező gyermekek egyszeriben élettel telivé válnak. És már nincs szükségük a képekre, a mesékre, mert még a száraz faág is életre kel a kezükben.

Mi felnőttek azt gondoljuk, hogy mások vagyunk, pedig nem. Ugyanilyen hatással van ránk a „monitor”, azaz mindaz, amire a tekintetünket szegezzük. Legyen az telefon, tévé, újság, könyvek, munka, hobby... stb, mindaz, ami elveszi az időnket, eltereli a figyelmünket arról, hogy meglássunk a hozzánk érkező, a felénk vonuló, minket megmenteni igyekvő királyt.

Menjünk ki elé, nézzük őt minél többet! Hogyan? Nem bonyolult a dolog. Vegyük kezünkbe a Bibliát, olvassuk el mindazt, ami róla szól. Vegyük a kezünkbe az egyik evangéliumot, olvassuk naponta, mintha egy adventi naptár lenne. És töltsünk időt vele, szánjunk időt arra, hogy elgondolkozzunk, imádkozzunk, vagy egyszerűen csak elcsendesedjünk az ő jelenlétében.

Azt fogjuk megtapasztalni, amiről Ézsaiás is ír, csak nem feltétlen a testünkkel, hanem a lelkünkkel kapcsolatban: *Útközben lesz mit enniük, még a kopár hegyeken is lesz legelőjük.*¹⁰*Nem éheznek és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az terelgeti őket, aki könyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizetekhez.*